

OLÁH ANDRÁS

idegen vidék

1. zsákmányát osztja

lábunk alatt topog a járda
dajkálja a sérülékeny múltat
guberálunk egy füstös kocsmazugban
ahol zsákmányát osztja az éj

2. kinőttél

kinőttél mint szárazföldet a tenger
de távoli nevetésed még behálózza a reggelt
régmúlt idők csalitosába visz
ahol a vágnak nincs piaci ára

3. mióta kivándoroltál

mióta kivándoroltál
minden nap szorongást szül a hajnal
várom hogy az idő összebéküljön velem
s fejemet ölébe vonja Isten

4. versenyfutás

a világ csupa ócskaság
s te benne selejtezésre váró kacat
orvosaid már kilakoltatták
belőled a tünetmentes részeket
ezért botránkoztat meg
a test önhitt rövidlátása:
benned a kimért idő fut
versenyt a rettegő reménnyel

5. kifutópályán

reflektorfény nyilall az éjszakába
már nincs meg a hangod
csak a megátalkodott csöndből kiszakított türelem
– hallgatok rólad
hisz felszállási engedélyt már úgysem kapunk

elhalasztott utazás

ölelésedből menekülök
remélve hogy a zápor majd tisztára mos
mert esik ma is és bennem most már örökké esni fog
egyszer már elhalasztottam az utazást
de párnánk alól kisiklottak az álmok
sokallták talán a csöndet az örökös várakozást
s hogy mégis elment aki maradt
ma sem értem miért így szerettél
lecövekelt bennem a kishitűség
lelkünket összecserélve éltünk
gyerekkori könyvek betűi közé simulva
mint régen amikor áporodott levegőjű várótermek
ablakából anyám kezébe kapaszkodva
néztem a kifutó vonatokat
de nem akarok a lekésett csatlakozások
fölött keseregni hisz tudom
hogy számomra már nincs több mentesítő járat

Dánia gyászban

magad akartál lenni a mérték
mert számodra Krisztus sem iránytű
s a templom sem több már
mint harangok gyáva fészke
borospoharad szélén tántorog a föld
de Hamlet halott és Dánia gyászban